

Племенна смес от славяни и албано-власи са съвременните гърци

Насос Теодоридис

Сензационният труд на видния немски историк Якоб Филип Фалмерайер (Jakob Philip Fallmerayer 1790 – 1861 г.) „Относно произхода на съвременните гърци”, отпечатан в Германия през 1835 г. и преди няколко години разпространен плахо в Гърция след цели 150 години, никога не се появи на витрините на гръцките книжарници.

Причината за това е смущаващото, но напълно предполагаемо научно гледище на Фалмерайер, че съвременните жители на Гърция нямат никаква връзка с древните. Все пак този важен труд стана твърде известен в чужбина когато се появи в Баварската академия на науките.

Фалмерайер доказва, че някога славната гръцка народност, окончателно престава да съществува през 589 година по време на византийския император Маврикий (582 – 602 г.), поради нахлуването на аварите и славяните, наводнили Балканите, както свидетелства сирийският историк през VII век Евагрий Схоластик.

Последният удар, унищожил гръцкото население, настъпва през 746 с опустошителната епидемия от чума, покосила малцината оцелели елини. Последното се потвърждава от византийския император Константин VII Багренородни (905 – 969 г.), който излага това подробно в „Основи на управлението”.

Съществен исторически източник за славянизиранието на Елада представлява известната хроника на Монемвасия. Топонимите на Пелопонес са били славянски даже до XIX век. През 1840 г., няколко години след създаването на новогръцката държава те са преименувани на гръцки.

Фалмерайер се позовава на положението в Елада през 1835 г., която се състои от Пелопонес и Континентална Гърция, т.е. Морея и Румелия. Този „еретичен” труд получава анатема от официалната гръцка държава, както и на властващата класа на новогръцките интелектуалци, поставили книгата извън закона с тежки оскърбления. В чужбина обаче трудът намира много поддръжници, създали даже школа от последователи.

През VI век многобройни славянски племена завземат по мирен начин Византия. Славянските колонии достигат до Южен Пелопонес. Смоляни, Ринхини, Сагудати, Велегезити, Ваюнити, Езерци и Милинги са били някои от славянските племена, настанили се за постоянно във Византийска Гърция, която загубва окончателно всякаква следа от елинизъм. **Нито една капка кръв, истинска гръцка кръв, не тече в жилите на жителите – християни на съвременна Гърция. Един ужасен ураган донася до най-отдалеченото кътче на Пелопонес едно ново племе, част от великото племе на славяните. Славяните, илирийците – албанци, роднините на сърбите и на българите са народите, които понастоящем се наричат гърци.**

Милингите са били славянско племе, настанило се през VII век в Южен Пелопонес, основно в западните склонове на планината Тайгет. През същото време езерците, едно родствено на тях племе, заемат източните райони на окръг Лакония, в равнината на Елос до нос Малеа и някои от тях в Ахая в района, който днес се нарича Незера.

Мнозинството славяни живеят като скотовъдци и земеделци. Съгласно Константин VII Багренородни, те се заселват безредно и недисциплинирано и създават проблеми на местните жители с грабежите и палежите, които предизвикват. Разбунтуват се няколко пъти срещу Византия. През 842 г. Михаил III изпраща в района Теофилакт Вриений, за да подчини разбунтувалите се в темата Пелопонес, между които са милингите и езерците, които се покоряват и са принудени да плащат годишно съответно по 60 и 300 златни номизми.

Последният им бунт по време на **Роман I Лакапин** има още по-неблагоприятен завършек. През **921** година генерал **Кринит Аротрас** получава заповед да ги покори. Походът

трае от пролетта до ноември същата година. Милингите са победени и за пореден път са задължени да плащат годишен данък на императора в размер на **540** златни номизми, сума, която впоследствие е намалена. Те са идолопоклонници и християнизирването им става едва в началото на **X век** с участието на фанатични мисионери като Никон.

Милингите се противопоставят храбро срещу завладяването на Лакония от франките малко след Четвъртия кръстоносен поход (**1204 г.**). Знаменитата крепост на Мистра в Тайгет е построена през **1249 г.** от франка-владетел на Ахая Вилхелм II Вилардуен с цел подчиняване на милингите.

Аварите, един евроазиатски народ от тюркски произход (Ж.В. тюркски е остаряло и невярно твърдение, аварите са смес от индоевропейци (тохари, ефталити, сармати) и алтайскоезични европеиди (алтаизирани езиково тохари), езикът им е бил по-скоро сходен с древномонголския и ТМ-езици, отколкото с тюркския), родствен с българите (? донякъде може би), и хуните (? – невярно, хуните са монголоиди, а аварите високи на ръст европеиди), навлизат във византийските Балкани през VI век, придружени от многобройни орди от славяни, които са им подчинени. Люлката на аварите е съвременен западен Китай (по-точно Синцзян). Всеобщото установяване на славяните в Пелопонес маркира окончателното изчезване на древната елинска народност от историческата сцена.

През **532 г.** славяните са подчинени от Кутригурите, един хунобългарски (?) народ, който започва набези на Балканите. Император Юстиниан I успява с използване на дипломатически похвати да отложи за малко едно мащабно нахлуване. Все пак през **540 г.** едно ново масово навлизане ги довежда до Коринтския провлак. През **558 г.** водени от владетеля си **Заберган** те застрашават самия Константинопол, където са отблъснати от генерал Велизарий.

През **578 г.** се подчиняват на аварите и започват да провеждат методични набези в ромейски земи, завземайки градове в Тракия и Илирия. Накрая, през **600 г.** славяните напускат безпомощни новите си жилища, притискани от хана на аварите, но все пак успяват да оцелеят и да наложат недоразвитата си култура във Византия. Последват нови вълни на мирни, този път, нахлувания на славянски колонисти в Гърция и в Пелопонес, продължили до **746 г.**, когато са прекратени окончателно поради страшния мор през същата година.

Да, разбира се, хрониката на Монемвасия е един много ценен исторически източник, написана от анонимен историограф в края на **X век**. Тя се базира на исторически извори от предходните години, основно в историята на **Евагрий Схоластик**, на **Менандър** и на чудесата на **Свети Димитър (VII век)**. Описва се с най-малки подробности по описателен начин масовото арабо-славянско колонизиране на гръцкото пространство, основно на Пелопонес през VI век, както и последвалите ги събития на владичество на славянския етнос във византийските земи в Пелопонес в продължение на 218 години. Евагрий Схоластик (536 – 594 г.) е църковен историк от сирийски произход. Написаната от него история се отнася за периода 431 – 594 г. Методичното изследване на използваните източници и привеждане на документи от архивите на Патриаршията на Антиохия представлява много ценен исторически извор за VI век.

Рядката хроника е открита във вид на ръкопис в грузинския манастир Ивирон на Света гора и е публикувана за пръв път през 1909 г. от професора по византология Спиридон Ламбру (1851 – 1919 г.) под заглавие "Ивиронски препис от Хрониката на Монемвасия". Спиридон Ламбру по-късно е министър-председател на Гърция за 6 месеца от септември 1916 до април 1917 г. Предходно се откриват и два преписа на хрониката, намерени първият в манастира Кутлумуш в Света гора от същия професор, публикуван със заглавие „За времето когато се колонизира Монемвасия и как стана това“, и вторият в кралската библиотека в Торино от Джузепе Пасини, публикуван през 1749 г. със заглавие „Относно построяването на Монемвасия“.

Публикувано в гръцко-туркофонския вестник на Тракия „Trakyan'nin Sesi”
<http://www.trakyaninsesi.com> на 9.12.2010 г.